

DIPTYCHON

(első szárny)

csak azt írhatom fel a csempékre, ami tiszta; előmlik minden, ami szabad.
kinek a nehézkedését cipelem, amikor rekonstrukciókat végzek,
amikor fel fogok készülni a kékre, de megijedek a mozdulatoktól,
ahogy meztelen könyöke a csaphoz ér, és háta a csempének nyomódik,
az ablakok, a képek közepén repednek, mozaikok állnak ki belőlük,
akár a síkok, egymásra hajtogatom, ők egyre kisebbre repedeznek, törnek,
talán ha rekonstrukciókat végzek, elképzelem a kád helyén a fákat,
töredezni kezd bennem az éhség, már egészen kis ágai vannak,
majd mint az egyenleteket, a csempékre vezetem őket,
érezem kiterjedésüket a háton, ha nem tudnék többé odanézni,
ha este kihunynak a képek, minden este megszűnnek az ablakok
és a hátak,
és csak a fókusz tartja a csempéket, hogyha a tekintet már elszabadult.

(második szárny)

a szoba közepén egy kép felé fordul, azt nézi ő,
én az árnyéka pontos, megszerkesztett helyét, az ágyat,
jobbra nyit a tér, három konnektor határolja,
ahogy mozog a szem, úgy gyűrődik a piros.
a könyök az a pont a testen, ahol összecsomósodik a látvány,
és a kijárat felé küld, mert van kijárata a képnek,
de mégis megijed és megtorpan a nézés,
ahogy a falhoz ér, és meztelen könyöke a csaphoz ér,
a hát odanyomódik a csempéhez, lassan nyomódik oda.
a test félig háttal, a kép közepén van, talán van mértéke
repedezésének. mennyire felelek érte,
hogy mint izzadságot, törlöm róla a tekinteteket,
menekülő útvonaluk hol van, és ahova esnek,
kicserélhető-e a tárgyak, vagy csak a súlypontok
elmozdulásai számítanak a térben,
ha eleget figyelem, hova futnak, hol enyésznek el,
mi lenne, ha ezt nevezném szeretetnek.